



**PREZES  
URZĘDU OCHRONY  
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 7 lipca 2022 r.

DIH-3.707.83.2022.IJ

**DECYZJA DIH-III/95/2022**

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej nr DW-33/2022 z 16 maja 2022 r., na mocy której, przedsiębiorcy Łukaszowi Czarneckiemu prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą Sklep Zoologiczno-Wędkarski „KARAŚ” Łukasz Czarnecki we Włocławku, wymierzono karę pieniężną w wysokości 200 zł (słownie: dwieście złotych) z tytułu niewykonania obowiązku określonego w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2019 r. poz. 178), **utrzymuje ww. decyzję w mocy.**

**Uzasadnienie**

W dniach 17, 18, 21 i 22 marca 2022 r. inspektorzy reprezentujący Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (dalej jako „Wojewódzki Inspektor” lub „organ pierwszej instancji”, przeprowadzili kontrolę w placówce detalicznej należącej do przedsiębiorcy (...), (zwanym dalej „stroną”, „stroną postępowania”, „przedsiębiorcą”).

Upřednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162 z późn. zm.), dalej: „Prawo przedsiębiorców”, skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z 4 marca 2022 r., ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli, tj. kontroli przestrzegania przepisów dotyczących uwidaczniania cen. Zawiadomienie doręczono 7 marca 2022 r.

W wyniku działań kontrolnych zakwestionowano sposób uwidaczniania cen dla 27 partii towarów na 100 losowo wytypowanych i sprawdzonych przez inspektorów, które zostały wymienione w załączniku do protokołu kontroli nr DW.8361.47.2002. We wszystkich

wymienionych w pozycjach 1-27 załącznika partii produktów, stwierdzono brak ceny jednostkowej.

Powyższe nieprawidłowości stanowiły naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178), dalej: „ustawa o cenach”.

Pismem z 24 marca 2022 r. przedsiębiorca zgłosił uwagi do protokołu kontroli, w którym wskazał, iż nie podlega wątpliwości fakt niewidocznienia cen jednostkowych na towarach. Poruszył także kwestię dostępu do towarów - towar podaje sprzedawca i jest on oddzielony ladami, zatem ceny jednostkowe, umieszczone na etykietach bardzo małym drukiem uniemożliwiają ich odczytanie zza lady. W związku z przedstawionymi argumentami, przedsiębiorca wniósł o uznanie go za winnego, ale zaproponował odstąpienie od wymierzenia kary finansowej lub o zastosowanie środka oddziaływania wychowawczego w postaci pouczenia. Ponadto zastrzegł, że prowadzi sprzedaż bardzo małej ilości artykułów i nie ma możliwości porównania ich z cenami innych producentów.

W odpowiedzi z 7 kwietnia 2022 r. Wojewódzki Inspektor poinformował stronę, iż zapoznał się z uwagami do protokołu kontroli, jednakże przedstawione okoliczności pozostają bez wpływu na ustalony w toku kontroli stan faktyczny.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami organ pierwszej instancji, zawiadomieniem z 14 kwietnia 2022 r. wszczął z urzędu postępowanie administracyjne w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o cenach, z tytułu niewykonania obowiązków uwidaczniania cen jednostkowych. Jednocześnie stronę pouczone o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu, a w szczególności o prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, przeglądania akt sprawy, jak również brania udziału w przeprowadzeniu dowodu oraz możliwości złożenia wyjaśnienia.

Wezwaniem z tego samego dnia Wojewódzki Inspektor zwrócił się do strony o wskazanie wielkości obrotów i przychodu uzyskanych za rok poprzedni. Strona pismem z 20 kwietnia 2022 r. przekazała wysokość obrotu za 2021 r.

Decyzją z 16 maja 2022 r. nr DW-33/2022, Wojewódzki Inspektor wymierzył stronie, na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o cenach, karę pieniężną w wysokości 200 zł z tytułu naruszenia art. 4 ust. 1 tej ustawy.

26 maja 2022 r. do Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy wpłynęło odwołanie strony, w którym strona wskazała, iż zakwestionowane produkty to były te same produkty o tej samej wadze, ale np. o innym smaku czy zapachu. Cena,

waga i wartość pozostają takie same. Strona wskazała także na swoją trudną sytuację życiową związaną z niepełnosprawnością. Zdaniem strony wypełniła przesłanki odstąpienia od kary i poprzestania na pouczeniu.

W kolejnym piśmie z 8 czerwca 2022 r. strona zakwestionowała treść pisma przewodniego Wojewódzkiego Inspektora, przekazującego Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odwołanie strony. Zdaniem strony obowiązkiem organu jest przekazanie sprawy Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej jako „Prezes Urzędu”, „organ drugiej instancji”), a nie ponowna analiza postępowania przez organ pierwszej instancji i sugerowanie organowi odwoławczemu, że nie należy odstępować od wymierzenia kary. Zdaniem strony, Wojewódzki Inspektor nie powinien być odnosić się do zarzutów strony zawartych w odwołaniu.

Pismem z 15 czerwca 2022 r. Prezes Urzędu poinformował stronę postępowania o toczącym się postępowaniu odwoławczym oraz przysługującym stronie prawie do zapoznania się z aktami i prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała ze swojego uprawnienia.

#### **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.**

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706), zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej”, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Z treści art. 4 ust. 1 ustawy o cenach wynika, iż przedsiębiorca ma obowiązek w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidocznić cenę i cenę jednostkową w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Zgodnie zaś z § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2015 r. poz. 2121), dalej jako „rozporządzenie”, cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy. Cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w szczególności na

wywieszce, w cenniku, w katalogu, na obwolucie, w postaci nadruku lub napisu na towarze lub na opakowaniu (§3 ust. 2). § 4 ust. 1 pkt 1 i 2 tego rozporządzenia wskazuje, że cena jednostkowa dotyczy odpowiednio ceny za liter lub metr sześcienny - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według objętości albo kilograma lub tony - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według masy.

Ustalenia kontrolni wykazały, iż przedsiębiorca nie wykonał obowiązków wynikających z art. 4 ust. 1 ustawy o cenach. W toku kontroli sprawdzono 100 losowo wybranych produktów oferowanych w opakowaniach jednostkowych, na sztuki i luzem. W przypadku 27 rodzajów towaru nie uwidoczniiono wymaganych cen jednostkowych. Nieuwidocznienie w miejscu sprzedaży cen jednostkowych towarów w sposób umożliwiający porównanie cen stanowi naruszenie wymagań art. 4 ustawy o cenach.

Powyższe nieprawidłowości dały Wojewódzkiemu Inspektorowi podstawę do wydania na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o cenach, decyzji nakładającej na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 200 zł.

W odwołaniu strona podniosła, iż zakwestionowane produkty należały do tego samego rodzaju, o tej samej wadze, ale np. o innym smaku czy zapachu. Cena, waga i wartość pozostawały jednakowe. Strona wskazała także na swoją trudną sytuację życiową związaną z niepełnosprawnością. Zdaniem strony wypełniła przesłanki odstąpienia od kary i poprzestania na pouczeniu.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na fakt, iż przedsiębiorca został pismem z 4 marca 2022 r. (syg. DW.8361.1.29.2022) zawiadomiony o zamiarze wszczęcia kontroli oraz jej zakresie przedmiotowym. Powyższą korespondencję odebrał 8 marca 2022 r., zaś kontrola została rozpoczęta 17 marca 2022 r. Biorąc powyższe pod uwagę kontrolowany przedsiębiorca wiedział, że zostanie kontrolowany przez Inspekcję Handlową w zakresie prawidłowości informowania konsumentów o cenach oferowanych do sprzedaży produktów i miał czas, aby przygotować się do tej kontroli.

Odnosząc się do zarzutów strony zawartych w odwołaniu wskazać należy, iż przepisy ustawy o cenach są prawem powszechnie obowiązującym i dotyczą każdego przedsiębiorcy świadczącego usługi lub dokonującego sprzedaży detalicznej towarów. Nieznajomość przepisów nie zwalnia z obowiązku prawidłowego uwidaczniania cen i cen jednostkowych.

Wskazać bowiem należy, że przepisy pomimo, iż nie określają wprost technicznej formy uwidoczniania cen i cen jednostkowych jasno wskazują, że muszą być one uwidocznione w sposób jednoznaczny, umożliwiający bezpośrednie zapoznanie się konsumenta z ich wysokością.

W tym miejscu należy wyjaśnić, że cena jednostkowa to cena ustalona za jednostkę określonego towaru (usługi), którego ilość lub liczba jest wyrażona w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach (art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o cenach). Natomiast cena to wartość wyrażona w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar (art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o cenach).

W przedmiotowej sprawie strona nie podawała cen jednostkowych, czyli cen ustalonych za jednostkę określonego towaru przy 27 towarach. Należy pamiętać, że celem podawania cen jednostkowych jest umożliwienie konsumentom porównania cen i dokonania wyboru pomiędzy produktami podobnymi, które różnią się między sobą wielkością opakowania.

Wbrew twierdzeniom strony, brak uwidocznienia cen jednostkowych przy towarach uniemożliwia kupującym porównanie cen towarów z cenami towarów podobnych, lecz o innej masie czy objętości, a przez to utrudnia kupującym dokonanie optymalnego i właściwego dla nich wyboru towaru, naruszając ich interesy ekonomiczne oraz prawo do rzetelnej informacji o cenie. Porównania takiego może dokonać konsument w tym samym sklepie detalicznym albo innej placówce. Takie rozumienie przepisu potwierdza Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z 15 lipca 2020 r. „(...) niewidacznianie cen i cen jednostkowych narusza prawo konsumenta do informowania, a w konsekwencji uniemożliwia porównanie cen towarów będących w obrocie.” (VI SA/Wa 2744/19).

Podnosząc również kwestię wskazaną przez stronę, że część produktów była taka sama, miała tą samą gramaturę i cenę, a różniły się tylko smakiem lub zapachem, więc powinna być liczona jak jedna nieprawidłowość, organ drugiej instancji nie zgadza się z powyższym twierdzeniem. Analizując załącznik do protokołu kontroli DW.8361.47.2022, w którym wymieniono zakwestionowane produkty, można stwierdzić, że wskazane przez stronę produkty, nie są takie same, gdyż już z nazwy produktu wynika, że są przeznaczone dla różnych zwierząt.

Odnosząc się do wskazania strony, że oferowane produkty sprzedawane są zza lady, więc konsument i tak nie widzi ceny znajdującej się na wywieszce tylko jest mu ona przekazywana ustnie, organ drugiej instancji wskazuje, że powyższe zachowanie nie zwalnia przedsiębiorcy z prawidłowego, zgodnego z przepisami informowania konsumentów o cenach, w tym cenach jednostkowych produktów. Ponadto w przypadku, gdy towar przeznaczony do sprzedaży detalicznej umieszczony jest w miejscu niedostępnym lub niewidocznym dla konsumentów, jego ceny uwidacznia się w cenniku. Z ustaleń kontroli nie wynika, by przedsiębiorca posiadał cennik.

W piśmie z 24 marca 2022 r. strona przyznała, iż nie podlega wątpliwości fakt, że nie uwidoczniała ona cen jednostkowych na towarach. Wskazywała wyłącznie, że nie powinna być ukarana administracyjną karą pieniężną.

Niezrealizowanie obowiązku uwidaczniania cen jednostkowych powoduje, zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o cenach, nałożenie kary pieniężnej w wysokości do 20 000 zł. Przepis ten nakazuje zatem wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy, a w trakcie kontroli przystąpiono do wykonywania zaleceń inspektorów i na dzień wszczęcia postępowania wszystkie nieprawidłowości były wyeliminowane. Art. 6 ust. 3 ustawy o cenach stanowi natomiast, iż przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość obrotów i przychodu.

Wskazać w tym miejscu należy, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką właśnie jest kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów ustawy o cenach, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciężących na nim obowiązków. Samo zaś stwierdzenie - udowodnienie faktu braku właściwej informacji w zakresie m.in. ceny usługi lub towaru, jest wystarczającą przestanką do nałożenia kary pieniężnej. Nie ma przy tym znaczenia czy niedopełnienie obowiązku uwidocznienia cen w określony sposób nastąpiło z winy (umyślnej czy nieumyślnej) danego podmiotu, czy też nie. Dodatkowo wskazać należy, że ustawa nie przewiduje możliwości badania przez organ Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Zatem samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciężącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną.

Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Kara nałożona na podmiot musi także spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną, tj. być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być przy tym proporcjonalna, to jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były tylko towary i usługi opatrzone odpowiednimi informacjami na temat ich cen.

Wymierzając sankcję w niniejszej sprawie organ pierwszej instancji zasadnie posłużył się swobodnym uznaniem w granicach określonych prawem kryteriów oraz dopuszczalnych jej wysokości.

Mając na uwadze powyższe Prezes Urzędu uznał, iż Wojewódzki Inspektor wydał decyzję zgodną z obowiązującym stanem prawnym przy uwzględnieniu ustawowych wytycznych wymiaru sankcji wskazanych w art. 6 ust. 3 ww. ustawy oraz wspomnianych wymogów ujętych w celach regulacji.

Mając na uwadze powyższe, Prezes Urzędu nie znalazł podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary administracyjnej.

Rozpatrując odwołanie Prezes Urzędu zbadał także, poruszoną przez stronę, kwestię odstąpienia od nałożenia kary na podstawie art. 189 f § 1 pkt 1 kpa.

Powyższy przepis wskazuje wprost jakie podstawowe przesłanki muszą zostać łącznie spełnione, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu, gdy: waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa. W toku kontroli stwierdzono, że przy 27 towarach na 100 sprawdzonych (co stanowi ponad 27% nieprawidłowo oznakowanych produktów) nie było cen jednostkowych. Trudno zatem uznać, iż waga naruszenia jest znikoma. Strona usunęła stwierdzone nieprawidłowości, a zatem zaprzestała naruszania prawa. Aby mówić o spełnieniu tej przesłanki muszą wystąpić jej obydwa elementy łącznie, tj. naruszenie jest znikome a strona zaprzestała jego naruszenia. W tym przypadku wystąpiła tylko druga z nich. Należy również pamiętać, jak już wskazano wcześniej, że strona została powiadomiona o zamiarze przeprowadzenia przez Inspekcję Handlową w zakresie uwidaczniania cen i mogła się do niej przygotować. Zatem, mając powyższe na uwadze Prezes Urzędu nie znajduje podstaw dla zastosowania art. 189f pkt § 1 pkt 1 kpa.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Po przeanalizowaniu materiału dowodowego organ odwoławczy stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały również okoliczności, o których mowa w art. 189f § 2 kpa. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach.

Mając powyższe na uwadze Prezes Urzędu nie znalazł podstaw do odstąpienia od nałożenia kary administracyjnej.

Jednocześnie organ drugiej instancji informuje, w związku z oświadczeniem strony o trudnej sytuacji rodzinnej, że w myśl art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540 ze zm.) organ, który nałożył karę - organ pierwszej instancji, na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty,
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez organ drugiej instancji oceny, że decyzja organu pierwszej instancji była prawidłowa i co do istoty sprawy identyczna, jak decyzja podjęta przez organ drugiej instancji. Prezes Urzędu przychylił się tym samym do ustaleń poczynionych w toku postępowania przez organ pierwszej instancji oraz uznał, iż Wojewódzki Inspektor zasadnie nałożył na przedsiębiorcę, karę pieniężną w wysokości 200 zł (słownie: dwieście złotych), z tytułu naruszenia określonego w art. 4 ust. 1 ww. ustawy o cenach, obowiązku uwidaczniania cen towarów. Tym samym, decyzja Wojewódzkiego Inspektora z 16 maja 2022 r. nr DW-33/2022 o wymierzeniu kary pieniężnej powinna pozostać w obrocie prawnym.

Stosownie do art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu zapoznał się również z pismem strony z 8 czerwca 2022 r. dotyczącym nieprawidłowości w przekazaniu odwołania i wskazuje, co następuje.

Zgodnie z art. 132 § 1 kpa jeżeli odwołanie wniosły wszystkie strony, a organ administracji publicznej, który wydał decyzję, uzna, że to odwołanie zasługuje w całości na uwzględnienie, może wydać nową decyzję, w której uchyli lub zmieni zaskarżoną decyzję. Brzmienie powyższego przepisu oznacza, że w początkowej fazie postępowania w trybie tak zwanej samokontroli, organ, który wydał decyzję bada własne postępowanie polegające na ponownym rozpatrzeniu sprawy oraz na ustaleniu, czy stanowisko zajęte w danej sprawie, może być zmienione. Zatem organ ten winien ustosunkować się do treści odwołania, w tym również do wnioskowanych dowodów. Aby tego dokonać, organ ten



winien przeprowadzić powyższe dowody i dopiero wówczas powinien skonfrontować te ustalenia ze stanowiskiem strony zawartym w odwołaniu i w zależności od wyników tej konfrontacji może ustalić, że:

- 1) żądanie strony jest uzasadnione w całości,
- 2) żądanie strony może być uwzględnione tylko częściowo,
- 3) odwołanie jest niezasadne.

Podkreślić przy tym należy, że tylko w pierwszym przypadku organ jest kompetentny do wydania nowej decyzji, w której uchyli lub zmieni zaskarżoną decyzję, zaś w pozostałych przypadkach obowiązany jest przestać odwołać organowi odwoławczemu. W związku z tym uznać należy, że aby w ogóle mogło dojść do przeprowadzenia przez organ pierwszej instancji badania własnego postępowania we wskazanym wyżej trybie samokontroli, niezbędne jest złożenie przez stronę odwołania, która to czynność jest uprawnieniem, a nie obowiązkiem strony (Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 lutego 2010 r. I OSK 1230/09).

Mając zatem powyższe na uwadze należy stwierdzić, że normą jest, iż organ pierwszej instancji zapoznaje się z zarzutami zawartymi w odwołaniu i jeśli uzna je za zasadne może wydać nową decyzję. W przypadku, gdy podda materiał dowodowy analizie i uzna utrzymanie decyzji za zasadne przekazuje odwołanie wraz z aktami organowi drugiej instancji. Jak wskazano już wyżej, decyzja organu drugiej instancji rozpoznaje sprawę ponownie (w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy) i w toku postępowania dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Należy zatem uznać, iż zawarte w piśmie przewodnim Wojewódzkiego Inspektora stwierdzenie, że po przeanalizowaniu akt sprawy, argumentów zawartych w odwołaniu, jak również obowiązujących przepisów nie znalazł on uzasadnienia do odstąpienia od żądania od przedsiębiorcy uiszczenia nałożonej kary pieniężnej, nie zawiera, jak twierdzi strona, sugestii ale informację, iż organ pierwszej instancji nie widzi podstaw do zmiany swojej decyzji.

**Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.**

**Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.**

**Pouczenie:**

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę

należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.

2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
  - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
  - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
  - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540, ze zm.).

z up. Prezesa  
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów  
*Joanna Jankowska-Kuć*  
*Dyrektor*  
*Departamentu Inspekcji Handlowej*  
*/podpisano elektronicznie/*